

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce:

a) Š. Š.

b) M. Š.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Zemlákem
se sídlem Jiráskovo nám. 8, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje

se sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti:

J. K.

bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019, č. j. MSK 2890/2019, ve věci
odstranění stavby

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobci se žalobou doručenou krajskému soudu dne 6. 5. 2019 domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019, č. j. MSK 2890/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců podané proti výroku I. rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 12. 11. 2018, č. j. MMFM 102765/2018, jímž bylo dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavením řád (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 3. 2015 (dále jen „stavební zákon“), nařízeno odstranění stavby „*krytého garážového stání, zastřešené terasy, dílny, dřevníku a stavebních úprav spočívajících ve výměně dvou oken za dveře*“ na pozemcích parc. č. X aX v katastrálním území X, a dle § 129 odst. 8 stavebního zákona bylo nařízeno obnovení předcházejícího stavu rekreační chaty.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobci předně namítají, že žádnou z předmětných staveb neprováděli svévolně, ale vždy po předchozí konzultaci na Obecním úřadě v Bašce, kde jim bylo tehdejší starostkou, paní J. S., zastupující stavební komisi, sděleno, že mohou zamýšlené stavby provést, neboť jsou v souladu s právní úpravou. Žalobci z tohoto důvodu vytýkají žalovanému, že nešetřil jejich dobrou víru a porušil tak § 2 odst. 3 zákona č. 150/2001 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když tuto obranu žalobců nepřipustil pro nedostatek písemných důkazů. Žalobci dále mají za to, že ve věci mělo být nařízeno ústní jednání a na něm proveden výslech účastníků řízení a svědků, a v jeho neprovedení spatřují porušení zákona. Žalobci rovněž namítají, že přestože Obecní úřad Baška o všech prováděných stavbách žalobců dlouhodobě věděl, nikdy v této věci neučinil z moci úřední žádné kroky.
3. Další námitky pak žalobci směřují k jednotlivým stavbám, které byly předmětem řízení před správními orgány. Ke stavbě dílny žalobci uvádějí, že s její realizací bylo započato v srpnu 2006, kdy dne 24. 7. 2006 podali příslušný formulář k ohlášení této stavby, který obsahoval rovněž i souhlas se stavbou udělený sousedem panem J. K. Dne 4. 8. 2006 Obecní úřad Baška vyslovil dle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), že proti zamýšlené drobné stavbě hospodářské budovy (dílna) nemá námitek. Následně se žalobci rozhodli dílnu zvětšit, přičemž na jejich dotaz jim bylo starostkou J. S. sděleno, že stavba nesmí překročit plochu 16 m², neboť jinak by se už nejednalo o drobnou stavbu, což písemně stvrdila v prohlášení ze dne 28. 4. 2014. Stavba dílny má dle posledního měření správního orgánu prvního stupně rozměry 4,24 m x 3,22 m, tj. 13,65m² při výšce 4,13 m, a tedy dle žalobců splňuje definici drobné stavby dle § 139b odst. 7 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006. Stavba dílny tak dle mínění žalobců byla řádně

ohlášena, přičemž stavební komise Obecního úřadu Baška, ani soused J.K., neměli žádné námítky jak proti stavbě původních rozměrů, tak proti stavbě zvětšené. Žalobci proto nesouhlasí s argumentem, že jmenovaný souhlasil se stavbou menší dílny, neboť její rozměry dle ohlášení znal a proti jejím skutečným rozměrům po řadu let nijak neprotestoval. Žalobci dále žalovanému vytýkají, že nebyla zjištěna skutečná vzdálenost od stavby k hranici s pozemkem parc. č. X v rámci měření při kontrolní prohlídce, neboť tuto skutečnost považují žalobci za zásadní pro zařazení předmětné stavby mezi stavby, které nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas dle § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013. Žalobci v tomto spatřují neunesení důkazního břemene žalovaným a nezákonnost napadeného rozhodnutí v této části.

4. Ke stavbě dřevníku žalobci uvádějí, že se jedná o konstrukci z roku 2012 z dřevěných sloupků uložených na rámu z dřevěných hranolů na zemi, tedy bez pevných základů, volně přenosnou, která je oplocena pletivem a přikryta plechovou stříškou, což vede žalobce k závěru, že dřevník nespadá pod pojem stavby ve smyslu definice § 2 odst. 3 stavebního zákona. Žalobci nesouhlasí s hodnocením stavby správním orgánem prvního stupně s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78. Žalobci mají za to, že dřevník toliko slouží ke skladování dřeva, k čemuž by ovšem nebylo nutno vybudovat jinou stavbu, která by plnila stejný účel, neboť dřevo je možno plnohodnotně skladovat i volně venku bez jakékoliv konstrukce. Argumentaci správního orgánu o použití spojovacích prvků, jako jsou např. hřebíky či vruty, považují žalobci za nedostatečnou, protože takto by za stavby mohly být považovány prakticky jakékoliv konstrukce. Pokud by soud i přes uvedené došel k závěru, že dřevník je nutno považovat za stavbu, namítají žalobci, že by dřevník byl podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. a) bod 1. stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, tudíž by nevyžadoval stavební povolení ani ohlášení. Žalobci dále nesouhlasí se závěrem, že by dřevník, byl-li by stavbou, nespadal pod § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona v aktuálním znění, neboť vzdálenost dřevníku vůči pozemku parc. č. X nebyla žalovaným ani orgánem prvního stupně nijak spolehlivě určena.
5. Stavba krytého garážového stání byla dle žalobců započata v roce 2007 a dle žalobců zcela splňuje charakter tzv. přístřešku, tedy spadá, s ohledem na své rozměry a vzdálenost od okolních pozemků, pod § 79 odst. 2 písm. o), § 103 odst. 1 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona v aktuálním znění. Žalobci nesouhlasí, že se jedná o změnu stavby formou přístavby, a nesouhlasí s tím, že by došlo k zbudování v roce 2000, jak bylo uvedeno v protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 27. 9. 2013. Z logiky věci dle žalobců nemohlo být kryté garážové stání zbudováno dříve, než byla dokončena rekonstrukce střechy chaty, k čemuž došlo v roce 2007. Žalobci namítají, že kryté garážové stání vybudovali jako samostatnou stavbu, která není účelově stavebně propojena se stavbou chaty, pouze využívá několika centimetrového přesahu střešní krytiny chaty. Žalobci dále zdůvodnili umístění stavby a propojení s rekreační chatou dvěma nedostatky jiného vhodného místa na pozemku parc. č. X. Žalobci dále namítají, že se mezi přístřeškem a chatou nachází mezera o šíři několika centimetrů, díky čemuž dle žalobců nedochází k půdorysnému rozšíření chaty, ale nanejvýš k rozšíření plochy střechy, když střecha přístřešku navazuje na střechu chaty, aniž by však šlo o jeden celek. Takové rozšíření pak ovšem nesplňuje definici půdorysného rozšíření, neboť za tento se dle žalobců považuje řez budovou ve výšce 1 metru nad podlahou; půdorys tedy střechu dle názoru žalobců nezahrnuje.

6. Ke stavbě zastřešené terasy zbudované v roce 1995 žalobci namítají, že tehdejší právní úprava neobsahovala žádnou definici pojmu přístavba, neboť ta byla do zákona č. 50/1976 Sb. vložena v rámci ustanovení § 139b až s účinností od 1. 7. 1998, z čehož žalobci dovozují, že nemohli mít ani teoretickou povědomost o tom, co se rozumí pojmem změna stavby, a byli tak zcela odkázáni na sdělení Obecního úřadu Baška, který jim ústně sdělil, že stavbě terasy nic nebrání. Žalobci dále namítají, že stavbu terasy vybudovali jako zcela samostatnou, neboť k nahrazení dvojokna dveřmi ve zdi chaty pak dle žalobců došlo až v letech 2007-2008, a po více jak 10 let žádné spojení mezi chatou a terasou ani neexistovalo. Žalobci nesouhlasí s tím, že by stavba terasy byla se stavbou rekreační chaty stavebně propojena, a že by se o stěnu chaty opírala. K tomu žalobci přikládají 3 fotografie ze dne 24. 4. 2019, na nichž je dle žalobců jasně vidět, že nosné sloupy terasy jsou od chaty vzdáleny několik centimetrů a mezi nimi a chatou se nachází dilatační spára, což platí i pro zastřešení terasy. Žalobci jsou proto přesvědčeni, že stavba terasy je stavbou samostatnou, která v době své realizace nevyžadovala stavební povolení, ale nanejvýš ohlášení, neboť mohlo jít tolíko o stavbu drobnou, jak byla vymezena v § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění do 1. 7. 1998. Stejná vyhláška pak ve svém ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) stanovovala, že drobné stavby nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby. Ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. ve znění do 30. 6. 1998 navíc dával stavebnímu úřadu možnost nařídit odstranění pouze těch staveb, které byly postaveny bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním, ale nikoliv staveb drobných, což by dle žalobců byl případ terasy. Žalobci dále namítají, že žalovaný aplikoval na stavbu normy v době výstavby ještě neexistující, což zakládá protiprávnost napadeného rozhodnutí v tomto bodě.
7. Stavební úpravy chaty spočívající ve výměně dvou oken za dveře byly dle žalobců provedeny v roce 2007 jako udržovací práce. K hodnocení žalovaným žalobci uvádí, že ustanovení § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 (resp. ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona v aktuálním znění), tolíko stanovuje, že se nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení u stavebních úprav, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby a nemění se vzhled stavby, přičemž pojem „vzhled stavby“ není právními předpisy nikterak definován. Žalobci proto vytýkají napadenému rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostatečnou úvahu ve vztahu k výkladu uvedeného pojmu.
8. Žalobci dále namítají, že ustanovení § 129 odst. 8 stavebního zákona sice umožňuje nařídit obnovení předcházejícího stavu stavby, ovšem musí jít o neohlášené stavební úpravy, kterými byla odstraněna některá z částí stavby. Napadené rozhodnutí však dle žalobců postrádá jakoukoliv úvahu o tom, zda lze běžné okno, jakožto pouhou funkční výplň stavebního otvoru, považovat za část stavby ve smyslu § 129 odst. 8 stavebního zákona a tudíž, zda lze tohoto institutu vůbec využít. Žalobci se nedomnívají, že by běžné okno mohlo spadat pod pojem část stavby, a že by mohlo být nařízeno obnovení předcházejícího stavu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě doručeném soudu dne 20. 6. 2019 zejména uvedl, že má za to, že bylo v řízení řádně prokázáno, že se jedná o stavby, které mohly být realizovány pouze na základě opatření či rozhodnutí stavebního úřadu, a že žalobci svá tvrzení o předchozích konzultacích s Obecním úřadem v Bašce, resp. se starostkou obce

Baška J. S., nijak neprokázali. K námitce žalobců, že stavební úřad dlouhou dobu neučinil žádné kroky směřující proti budovaným stavbám, ač o nich věděl, žalovaný uvádí, že ve stavebním zákoně ve znění platném do 31. 3. 2015, dle něžž bylo rozhodováno, nestanoví žádnou promlčecí ani prekluzivní lhůtu pro zahájení řízení či vydání rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolené stavby. Žalovaný dále uvádí, že v řízení o odstranění stavby není provedení ústního jednání povinné a výsledkům svědků žalobci nenavrhovali, přičemž v této souvislosti žalobci neuplatnili námitky v řízení před správním orgánem prvního stupně ani v rámci odvolacího řízení. Ve vztahu ke stavbě dílny žalobci vyjádřili nesouhlas s tím, že je třeba posoudit ji jako jinou stavbu, než která byla předmětem sdělení k ohlášení, aniž by uvedli relevantní důvody. Co se týče vzdálenosti stavby od hranice pozemku, žalovaný užil výraz „bezprostřední blízkost“ pro vyjádření odstupové vzdálenosti, která je výrazně menší než limitní odstupová vzdálenost 2 metry stanovená v § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona, kdy tato skutečnost je zřejmá na první pohled bez nutnosti měření. Žalovaný uvedl podklady, z nichž při posouzení této vzdálenosti vycházel, a trvá na tom, že zjištění stavebního řádu je řádné a dostačující. Žalobci dle žalovaného skutečnost umístění stavby dílny v bezprostřední blízkosti hranice s pozemkem parc. č. X v řízení před správními orgány ani nezpochybňovali. Co se týče stavby dřevníku, žalovaný odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které považuje za řádné, a co se týče „bezprostřední blízkosti“ této stavby od hranice s pozemkem parc. č. X, odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí, v němž argumentaci stavebního úřadu v tomto směru upřesnil, a zdůrazňuje, že žalobci žádné odvolací námitky v této souvislosti neuplatnili. Co se týče vymezení doby realizace stavby krytého garážového stání, žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. O provozním propojení objektů vzhledem k umístění dveří mezi oběma objekty nemá žalovaný pochyb. Co se týče půdorysného rozšíření, žalobní argumentaci považuje žalovaný za nepřesnou a zavádějící, neboť směšuje pojmy půdorys a půdorysné rozšíření. Dle žalovaného je jedná o přístavbu, neboť objekt chaty a garážového stání jsou nejen provozně, ale také konstrukčně propojeny, a dochází tak k půdorysnému rozšíření dosavadní stavby chaty. Otázka, v jaké úrovni stavby došlo ke konstrukčnímu propojení, a zda se mezi objekty nachází několikacentimetrová mezera, nemá na hodnocení stavby jako přístavby v daném případě žádný vliv. Co se týče stavby zastřešené terasy a námitky aplikace neexistujících právních norem v době výstavby, žalovaný odkazuje na str. 12 svého rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu. Aplikace § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění do 30. 6. 1998 na daný případ nebyla na místě, a námitky žalobců je nutno v tomto směru hodnotit jako nedůvodné. Ke stavební úpravě výměny dvou oken za dveře žalovaný uvádí, že v průběhu řízení bylo zjištěno a stavebním úřadem řádně odůvodněno, že k realizaci došlo před rokem 2006 v době realizace zastřešené terasy. Žalobci tuto skutečnost nezpochybňovali ve svém odvolání, a proto krajský úřad neměl důvod se k ní v napadeném rozhodnutí vyjadřovat. Žalovaný podotýká, že otázkou změny vzhledu stavby se ve svém rozhodnutí stavební úřad zabýval a žalovaný se s jeho závěry ztotožňuje, kdy stanovisko obou správních orgánů je možno opřít o metodiku Ministerstva pro místní rozvoj, ze které vyplývá, že: *„Vzhled domu je dán objektivně zjistitelnými fyzikálními charakteristikami, kterými jsou tvar, rozměry, povrch a barevnost jeho vnějších viditelných částí. Z toho vyplývá, že úpravami, jimiž se mění vzhled domu, jsou takové úpravy dotčených vnějších viditelných částí domu, jejichž provedení se projeví zrakově běžně rozlišitelnou (podstatnou) změnou, byť jen jedné z uvedených charakteristik.“*. K námitce žalobců rozporující možnost aplikace § 129 odst. 8 stavebního zákona žalovaný uvádí, že tuto skutečnost v odvolání nenamítali, a doplňuje, že pojem část stavby není sice

ve stavebně právních předpisech definován, avšak např. v technických normách jsou okna i dveře uváděny jako části staveb, jedná se tedy o běžné označení. Žalovaný zdůrazňuje, že předmětem obnovení předcházejícího stavu nemá být pouhá výměna funkční výplně stavebního otvoru, ale zejména též úprava velikosti tohoto otvoru. Žalovaný proto považuje všechny žalobní námitky za irelevantní a navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

10. Žalobci reagovali na vyjádření žalovaného replikou ze dne 18. 7. 2019, v níž uvedli, že nesouhlasí se zjištěním odstupových vzdáleností stavby od hranice pozemku „od oka“ a poukazují na důležitost přesného měření ve stavebních věcech. Co se týče garážového stání, považují žalobci za velmi relevantní důvod, proč bylo toto stání umístěno na místo, kde se nyní nachází, tedy, že se tak stalo výhradně z důvodu, že jinde na pozemku nebylo možné jej umístit, a stejně tak otázka vůle stavebníka při funkčním propojení staveb je otázkou podstatnou, neboť z ní lze usuzovat na to, zda místo bylo zvoleno cíleně tak, aby bylo možno propojení (pří)stavby využít či nikoliv. Žalobci dále nesouhlasí s odkazem žalovaného na metodiku Ministerstva spravedlnosti, neboť výměnou oken za dveře v daném případě nedojde ke změně tvaru, rozměru, povrchu ani barevnosti vnějších viditelných částí domu. Dojde pouze ke změně stavebních otvorů; tvar domu zůstává stále stejný, stejně jako rozměry, povrch a barva.

IV. Posouzení věci soudem

11. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil následující. Dle oznámení Magistrátu města Frýdku-Místku (dále jen „MMFM“) ze dne 31. 12. 2013 bylo zahájeno řízení o odstranění stavby krytého garážového stání, zastřešené terasy, dílny, dřevníku, přístavby rekreační chatky a stavby dešťové kanalizace s vývodem na obecní komunikaci na pozemku parc. č. X a X v k. ú. X, jejímiž vlastníky jsou žalobci, u nichž MMFM vyhodnotil, že byly provedeny bez příslušného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu. Usnesením ze dne 24. 2. 2014 bylo řízení o odstranění staveb přerušeno, a to do doby pravomocného rozhodnutí o žalobci podané žádosti o dodatečné povolení předmětných staveb. Ze spisu MMFM vedeného pod sp. zn. MMFM_S 2408/2014/OÚRaSŘ/Miz bylo soudem zjištěno, že žalobci podali žádost o dodatečné povolení uvedených staveb dne 28. 1. 2014, kdy následně řízení o této žádosti bylo zastaveno rozhodnutím MMFM ze dne 27. 4. 2015 z důvodu zpětvzetí žádosti o dodatečné povolení stavby. Dne 27. 2. 2017 proběhla kontrolní prohlídka předmětných staveb, o níž byl MMFM pořízen protokol. Písemností MMFM ze dne 24. 3. 2017 bylo oznámeno pokračování v řízení o odstranění stavby (nikoliv však již ohledně stavby dešťové kanalizace). Rozhodnutím ze dne 31. 7. 2017, č. j. MMFM 84790/2017, bylo nařízeno žalobcům odstranění stavby krytého garážového stání, zastřešené terasy, dílny, dřevníku a přístavby rekreační chatky a uloženo obnovení přecházejícího stavu přístavby rekreační chatky. Toto rozhodnutí bylo zrušeno k odvolání žalobců rozhodnutím nadřízeného orgánu a vráceno k dalšímu projednání. Písemností MMFM ze dne 27. 7. 2018 bylo žalobcům oznámeno pokračování v řízení o odstranění stavby „*krytého garážového stání, zastřešené terasy, dílny, dřevníku a stavebních úprav spočívajících ve výměně dvou oken za dveře*“. Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2018, č. j. MMFM 102765/2018, MMFM výrokem I. nařídil žalobcům odstranění předmětných staveb a současně obnovení předcházejícího stavu rekreační chaty, tak jak je popsáno v podmínce č. 3 tohoto rozhodnutí, z důvodu, že tyto stavby nebo jejich části byly prováděny nebo provedeny bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním

zákonem nebo v rozporu s ním, a stavby nebyly dodatečně povoleny. Výrokem II. pak MMFM rozhodl tak, že nenařizuje odstranění stavby „*přístavba rekreační chatky, kdy došlo k celkovému zvýšení zastavěné plochy rekreační chatky cca o 8,4 m² a stavby dešťové kanalizace s vývodem na obecní komunikaci*“.

12. MMFM ve svém rozhodnutí posoudil stavbu krytého garážového stání a zastřešené terasy jako změnu stavby dle § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona, neboť obě tyto stavby jsou provozně propojeny dveřmi s objektem chaty a tvoří jeden funkční celek, a navíc jsou také propojeny konstrukčně, a jsou tak přístavbami ke stávající stavbě rekreační chaty. MMFM v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 13/2011, a ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006-83. MMFM dále dospěl k závěru, že pro kryté garážové stání, které dle vyjádření žalobců učiněného při kontrolní prohlídce uvedeného v protokolu ze dne 27. 9. 2013 vzniklo cca před 13 lety, bylo vyžadováno dle § 54 ve spojení s § 55 odst. 1 a dle § 139b odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 26. 9. 2002, stavební povolení, a dle § 32 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 139 odst. 2 téhož zákona bylo vyžadováno rovněž územní rozhodnutí. Ke stejnému závěru MMFM dospěl i u stavby zastřešené terasy, která dle vyjádření žalobců učiněného při kontrolní prohlídce uvedeného v protokolu ze dne 27. 9. 2013 měla dle prohlášení žalobců vzniknout cca před 18 lety, tedy cca v roce 1995. Zde MMFM aplikoval stavební zákon ve znění účinném do 25. 2. 1997, přičemž i zde dovedl pro tuto stavbu nezbytnost stavebního povolení a územního rozhodnutí.
13. Stavbu dílny MMFM vyhodnotil s ohledem na prohlášení žalobců uvedené v protokolu z kontrolní prohlídky konané dne 26. 7. 2018, že stavba byla zahájena v roce 2006, dle § 55 odst. 2 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2006, dle něž postačilo u drobných staveb (pokud dle § 139b odst. 7 písm. a) zastavěná plocha nepřesáhla 16 m² a výšku 4,5 m) ohlášení stavebnímu úřadu. Vzhledem k tomu, že žalobci po ohlášení stavby a na něj navazující sdělení Obecního úřadu Baška k ohlášení ze dne 4. 8. 2006 postavili dílnu o jiných rozměrech (oproti původním 3,45 m x 3,65 m při výšce 2 m postavili dílnu o rozměrech 4,24 m x 3,22 m při výšce 4,13 m), posoudil MMFM stavbu jako jinou stavbu, než která byla předmětem ohlášení provedeného žalobci.
14. Při posouzení stavby dřevníku MMFM s ohledem na vyjádření žalobců učiněné při kontrolní prohlídce uvedené v protokolu ze dne 27. 9. 2013, že tato stavba měla vzniknout v roce 2012, nejprve odkázal na ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona, jenž definuje, co se rozumí stavbou, a dále také odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 As 78/2016. Na základě fotografií tvořících přílohu protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 26. 7. 2018 pak MMFM zjistil, že při realizaci dřevníku byly použity spojovací prvky, jako hřebíky a vruty, které slouží mj. k přikotvení plechové střešní krytiny k dřevěné konstrukci dřevníku, spojování dřevěných hranolů konstrukce nebo k přichycení pletiva k dřevěnému rámu dřevníku. MMFM tak má dřevník za stavbu ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, kdy se s ohledem na její rozměry (5,37 m x 2 m s výškou 2,4 m) jedná o stavbu dle § 103 odst. 1 písm. a) bod 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, a realizace této stavby proto vyžadovala vydání územního rozhodnutí (případně územního souhlasu).
15. MMFM ke stavebním úpravám rekreační chaty ve svém rozhodnutí uvedl, že za stavební úpravy překračující parametry § 103 stavebního zákona je považován také zásah do obvodových stěn stavby, a to vybourání nových stavebních otvorů, stejně jako zazdění

nebo i úpravy velikosti stávajících stavebních otvorů (oken, dveří), neboť přímým důsledkem jejich provedení je změna vzhledu stavby. MMFM tak stavební úpravy rekreační chaty spočívající ve výměně dvou oken za dveře, čímž došlo k úpravě velikosti stávajících otvorů ve stavbě rekreační chaty (k jejich částečnému zazdění a částečnému rozšíření), vyhodnotil jako stavební úpravy, kterými došlo ke změně vzhledu rekreační chaty. MMFM vycházel z prohlášení žalobců uvedeného v protokolu z kontrolní prohlídky konané dne 26. 7. 2018, že tyto stavební úpravy byly provedeny před rokem 2006 a dospěl k závěru, že stavební úpravy byly provedeny zároveň se stavbou zastřešené terasy v roce 1995, která tvoří se stavbou rekreační chaty funkční celek propojený dveřmi. Tento závěr podpořil argumentem, že zastřešená terasa je pohodlně přístupná pouze z objektu chaty a bez dveří nemohla být užívána, neboť z terasy k okolnímu terénu není zbudováno žádné schodiště. Dle MMFM tak tyto stavební úpravy vyžadovaly stavební povolení dle § 54 a § 55 odst. 1 ve spojení s § 55 odst. 2 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění účinném do 25. 2. 1997.

16. Žalovaný následně v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že se s provedeným posouzením stavebního úřadu ztotožňuje a úvahy stavebního úřadu v této věci považuje za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. K námitkám žalobců k posouzení stavby krytého garážového stání žalovaný se vyjádřil tak, že neuvedení konkrétní vzdálenosti stavby od hranice s pozemkem parc. č. X či nepřesnosti v hodnotě zastavěné plochy nemají žádný vliv na výrok I. rozhodnutí MMFM, neboť tyto skutečnosti neměly vliv na to, že její realizace vyžadovala vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, a ztotožnil se s názorem MMFM, že se jedná o přístavbu k rekreační chatě. Námitku žalobců, že tato stavba nebyla realizována v roce 2000, jak uvedl MMFM, považuje žalovaný za účelovou, neboť byla uplatněna až v rámci odvolání; během řízení rozporována tato skutečnost nebyla. S posouzením stavby dílny se žalovaný s MMFM zcela ztotožnil a dodal, že pokud stavebník realizuje jinou stavbu, než pro kterou mu bylo vydáno sdělení k ohlášení stavby, tak stavebník ve své podstatě vydané sdělení k ohlášení stavby vůbec nevyužil, a jedná se tak o stejnou situaci, jako by drobná stavba nebyla vůbec stavebnímu úřadu ohlášena. Vydané sdělení se dle žalovaného vždy váže k podanému ohlášení, což platí i o písemném souhlasu souseda pana J. K. Žalovaný dále uvedl, že přestože MMFM neuvedl v popise stavby dílny konkrétní vzdálenost od hranice s pozemkem parc. č. 1857/1 či přesně nespecifikoval použitý pojem blízkost, nemůže mít tato skutečnost žádný vliv na výrok I. napadeného rozhodnutí, neboť nedodržení odstupové vzdálenosti MMFM vztahoval k hranici s pozemkem parc. č. X (což žalobci nezpochybnili), nikoli s pozemkem parc. č. X. Co se týče stavby zastřešené terasy, žalovaný k námitce žalobců, že stavba je zcela samostatná, neboť se o chatu neopírá, a mezi stavbou terasy a chaty je dilatační spára, uvedl, že dilatační spára není mezerou, která by půdorysně stavby rozdělovala, neboť její význam je pouze technický, přičemž i z fotodokumentace je zjevné, že jednotlivé konstrukce jsou na sobě navzájem závislé. Je naplněna podmínka jak půdorysného rozšíření, tak i provozního propojení. Žalovaný tak souhlasí s MMFM, že se jedná i v případě zastřešené terasy o přístavbu. Ke stavební úpravě rekreační chaty spočívající ve výměně dvou oken za dveře žalovaný uvedl, že zdůvodnění MMFM, proč se v daném případě jedná o změnu vzhledu stavby, považuje za dostačující, když výslednému hodnocení předcházelo správné uvážení stavebního úřadu opřené o argumentaci, v níž neshledává pochybení. Žalovaný dále doplnil hodnocení stavby dřevníku tak, že neuvedení konkrétní vzdálenosti stavby dřevníku od hranice s pozemkem parc. č. X nemělo žádný

vliv na výrok I. napadeného rozhodnutí, a ostatně ze snímku ortofotomapy, který je založen ve spise shledal žalovaný zcela zjevným, že vzdálenost je výrazně menší než 2 m.

17. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
19. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
20. K jednotlivým námitkám žalobců uvádí krajský soud následující. Žalobci předně namítají, že žádnou z předmětných staveb neprováděli svévolně, ale vždy v dobré víře po konzultaci s tehdejší starostkou, paní J. S., zastupující stavební komisi Obecního úřadu v Bašce, která jim sdělila, že mohou zamýšlené stavby provést, neboť jsou v souladu s právní úpravou. Krajský soud k této námitce uvádí, že tato je zcela nedůvodná, neboť svá tvrzení nijak neprokázali. Jediné žalobci doložené písemné sdělení paní J. S. z roku 2014, vydané až po realizaci předmětných staveb, obsahuje pouze obecné sdělení k „*hospodářské budově na p. č. X k. ú. X*“, že žalobce a) byl upozorněn, že hospodářská budova nesmí mít větší rozměry než 16 m², není jako důkaz tvrzených sdělení ze strany Obecního úřadu v Bašce relevantní. Tvrzená ústní konzultace s pracovníkem stavebního úřadu nemůže bez dalšího sloužit jako důkaz, a ani kdyby byla prokázána, ústní sdělení pracovníka stavebního úřadu by nemohlo nahradit zákonem požadovaná rozhodnutí či opatření pro realizaci staveb. I zde totiž platí zásada *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá), kdy postup a neznalost žalobců nemůže omluvit dobrá víra v ústně sdělenou informaci, byť údajně podanou správním orgánem.
21. Žalobci mají za to, že ve věci mělo být nařízeno ústní jednání a na něm proveden výslech účastníků řízení a svědků, a v jeho neprovedení spatřují porušení zákona. K tomuto krajský soud uvádí, že dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, přičemž právní úprava řízení o odstranění stavby výslovně provedení ústního jednání neukládá. MMFM provedl několik kontrolních prohlídek, a to dne 27. 9. 2013, 28. 11. 2013, 28. 2. 2017 a 26. 7. 2018, k nimž byli žalobci přizváni. Žalobci tedy měli možnost se prohlídek a zjišťování rozhodných skutečností zúčastnit. MMFM dále žalobce vyzval písemností ze dne 20. 6. 2017, 27. 7. 2018 a ze dne 15. 10. 2018 k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí ze dne 31. 7. 2017, č. j. MMFM 84790/2017. Žalobce a) nahlížel do spisové dokumentace dne 4. 7. 2018. Usnesením ze dne 27. 7. 2018 pak byli žalobci vyzváni k uplatnění námitek či důkazů v řízení o odstranění stavby. Žalobci měli tedy celou řadu příležitostí, kdy se mohli k věci vyjádřit či mohli navrhnout konání ústního jednání či jiné důkazy v jejich prospěch;

toto však neučinili, a proto nelze v postupu MMFM bez dalšího spatřovat porušení zákona. Námitka žalobců je tedy nedůvodná.

22. Žalobci dále namítají, že přestože Obecní úřad Baška o všech prováděných stavbách žalobců řadu let věděl, nikdy v této věci neučinil z moci úřední žádné kroky. K této námitce krajský soud uvádí, že pro zahájení řízení o odstranění stavby stavební zákon stavebnímu úřadu žádnou subjektivní ani objektivní lhůtu neurčuje, a může být tak zahájeno kdykoliv. „*Pouhým uplynutím času nemůže být nepovolená stavba zlegalizována a zůstává nepovolenou tak dlouho, dokud nebyla stavebním úřadem dodatečně povolena nebo dokud nebyla odstraněna. Stavební úřad neztrácí uplynutím času oprávnění a povinnost takovou stavbu projednat v řízení o odstranění podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona [pozn.: nyní podle § 129 odst. 1 písm. b) a § 129 odst. 3 zákona]. Ten, kdo provedl stavbu bez stavebního povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, musí tedy počítat s tím, že po dobu časově neurčitou bude vystaven donucujícímu zákroku ze strany stavebního úřadu. Stavební zákon ani zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (pozn.: nyní zákon č. 500/2004 Sb., správní řád), totiž nemá obecně upravenou otázku promlčení, jak je tomu především v oblasti práva civilního a trestního, a proto obecné užití tohoto institutu na úseku veřejné správy nepřichází v úvahu. Promlčení se lze dovolávat pouze v případech zákonem konkrétně stanovených. Mezi ně však provedení stavby bez povolení stavebního úřadu nepatří. Mýlil by se proto každý, kdo by si myslel, že pouhým uplynutím času lze nepovolenou stavbu zlegalizovat.*“ (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 1998, č. j. 31 Ca 250/97-23). Námitka žalobců tedy není důvodná.
23. Co se týče stavby dílny, žalobci mají za to, že byla řádně ohlášená, když i poté, co se ji až po ohlášení rozhodli realizovat v jiných než ohlášených rozměrech, splňovala definici drobné stavby dle § 139b odst. 7 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2006. Žalobci rovněž namítají, že stavební komise Obecního úřadu Baška, ani soused J.K., neměli žádné námitky jak proti stavbě původních rozměrů, tak proti stavbě zvětšené, což žalobci dle svého názoru prokázali. K uvedeným námitkám krajský soud uvádí, že s žalobci lze souhlasit do té míry, že řádně provedli ohlášení na předepsaném formuláři ze dne 24. 7. 2006, avšak pro stavbu s rozměry 3,45 m x 3,60 m při výšce 2 m, a rovněž s těmito rozměry vyslovil v uvedeném formuláři souhlas pan J. K. Ze sdělení Obecního úřadu Baška k ohlášení drobné stavby ze dne 4. 8. 2006, sp. zn. 1322/2006, je však zřejmé, že toto sdělení se přímo váže na konkrétní údaje o stavbě uvedené v předmětném ohlášení. Pokud se následně po ohlášení a na něj navázaném sdělení Obecního úřadu Baška žalobci rozhodli stavbu dílny provést v jiných rozměrech, nelze mít takovou stavbu za řádně ohlášenou, neboť žalobci realizovali jinou stavbu, než jaká byla ohlášena. Písemné sdělení paní J. S. z roku 2014 pak nemůže mít na posouzení stavby dílny provedené v jiných než ohlášených rozměrech žádný vliv, neboť se jedná o zcela obecnou informaci, poskytnutou po realizaci stavby dílny, a bez vztahu ke konkrétně vymezené stavbě či jejímu ohlášení. A jak je zřejmé z vyjádření pana J. K. ze dne 28. 8. 2017 založeného ve správním spise, s jinými rozměry stavby dílny nesouhlasí. Stavbu dílny tedy nelze mít za řádně ohlášenou, a námitka žalobců tak není důvodná.
24. Žalobci dále žalovanému vytýkají, že nebyla zjištěna skutečná vzdálenost stavby dílny k hranici s pozemkem parc. č. X, a tvrzení žalovaného, že stavba dílny se nachází „v bezprostřední blízkosti hranice s pozemkem parc. č. X“, považují za nedostačující, když z této skutečnosti žalovaný i správní orgán prvního stupně vyvozují, že dílnu nelze podřadit pod stavby, které nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas dle § 79

odst. 2 písm. o) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013. Krajský soud ve vztahu k této námitce předně uvádí, že ustanovení § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013, dle kterého rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžaduje stavba do 25 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepená nejvýše do hloubky 3 m na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, která souvisí nebo podmiňuje bydlení nebo rodinnou rekreaci, neslouží k výrobě nebo skladování hořlavých látek nebo výbušnin, nejedná se o úložiště radioaktivních odpadů obsahující výlučně přírodní radionuklidy nebo jaderné zařízení, nebo stavbu pro podnikatelskou činnost, je v souladu s územně plánovací dokumentací, je umístována v odstupové vzdálenosti od hranic pozemků nejméně 2 m, plocha části pozemku schopného vsakovat dešťové vody po jejím umístění bude nejméně 50 % z celkové plochy pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, bylo do stavebního zákona vloženo až novelou stavebního zákona č. 350/2012 Sb., jenž nabyla účinnosti k 1. 1. 2013. Vzhledem k tomu, že stavba dílny byla dle tvrzení žalobců realizována cca v roce 2006, toto ustanovení se na předmětnou stavbu v době její realizace nevztahovalo, a proto kritérium vzdálenosti stavby od hranice se sousedním pozemkem není pro posouzení předmětné stavby rozhodné, a není tedy ani relevantní, zda a jak MMFM tuto vzdálenost zjišťoval.

25. Ke stavbě dřevníku žalobci namítají, že s ohledem na její konstrukci (volně přenosná stavba), nespadá pod pojem stavby ve smyslu definice § 2 odst. 3 stavebního zákona. Žalobci dále nesouhlasí s hodnocením stavby dřevníku MMFM s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78. Argumentaci správního orgánu o použití spojovacích prvků, jako jsou např. hřebíky či vruty, považují žalobci za nedostatečnou. Pokud by měl být dřevník považován za stavbu, pak žalobci mají za to, že by dřevník byl podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. a) bod 1. stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, tudíž by nevyžadoval stavební povolení ani ohlášení. Žalobci i u této stavby namítají nezjištění vzdálenosti jejího umístění od hranice se sousedním pozemkem s ohledem na § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona. Krajský soud předně uvádí, že dle § 2 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 (stavba dřevníku byla dle žalobců realizována v roce 2012) se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dle podrobných zjištění správních orgánů je dřevník jednopodlažní, nepodsklepený objekt s pultovou střechou, o rozměrech 5,37 m x 2,0 m při výšce 2,4 m. Svislou konstrukci tvoří dřevěné hranoly, nosnou konstrukci střechy tvoří dřevěné hranoly, ke kterým je střešní krytina provedená z falcovaného plechu přichycena spojovacími prvky. Dřevěné hranoly stavby dřevníku jsou vzájemně spojeny pomocí šroubů a vrutů. Dřevník je oplocen drátěným pletivem, které je pomocí hřebíků spojeno se spodním dřevěným rámem. S ohledem na tato skutková zjištění provedená správními orgány, která vyplývají i z fotodokumentace založené ve spisech správních orgánů, má krajský soud za to, že se jedná o stavbu, která vznikla montážní technologií, což ostatně v žalobě připouštějí i sami žalobci. Skutečnost, zda se jedná o přenosnou stavbu nebo stavbu spojenou pevně se zemí, není pro posouzení stavby dle stavebního zákona relevantní, což lze ostatně dovodit např. z § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, dle něž rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadovaly přenosné stavby, zařízení a konstrukce, jejichž doba umístění na pozemku nepřesáhla 30 dnů v roce. Z uvedeného

ustanovení a contrario vyplývá, že přenosné stavby, zařízení a konstrukce, jejichž doba umístění na pozemku přesáhla 30 dnů v roce, rozhodnutí o umístění stavby či územní souhlas vyžadovala, což platí i pro stavbu dřevníku s ohledem na její trvalé umístění na pozemku žalobců. Co se týče zjišťování odstupových vzdáleností od sousedního pozemku, je třeba, vzhledem k tomu, že stavba dřevníku byla realizována v roce 2012, odkázat na argumentaci uvedenou v bodě 24. tohoto rozhodnutí, neboť v době realizace této stavby právní úprava obsažená v § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona nebyla účinná. S ohledem na uvedené skutečnosti je tedy třeba přisvědčit žalovanému, že stavba dřevníku vyžadovala územní rozhodnutí (příp. územní souhlas), a námitky žalobců jsou ve vztahu k této stavbě nedůvodné.

26. Stavba krytého garážového stání byla dle žalobců započata v roce 2007, dle jejich názoru splňuje charakter tzv. přístřešku, a spadá pod § 79 odst. 2 písm. o), § 103 odst. 1 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. e) bod stavebního zákona v aktuálním znění. Žalobci nesouhlasí, že se jedná o změnu stavby formou přístavby, a nesouhlasí s tím, že by došlo k realizaci stavby v roce 2000, jak bylo uvedeno v protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 27. 9. 2013. Krajský soud podotýká, že uvedení nesprávného roku zahájení stavby krytého garážového stání žalobci namítli až v odvolání, přestože měli možnost tuto skutečnost rozporovat již v průběhu řízení před MMFM. Navíc, ať už byla stavba realizována v roce 2000 nebo 2007, stále byla stavba realizována bez příslušného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu požadovaného zákonem, jak bude dále vymezeno. Vzdálenost od okolních pozemků není ani u této stavby za účelem aplikace § 79 odst. 2 písm. o) stavebního zákona podstatná, neboť stavba byla realizována před rokem 2013 (v podrobnostech krajský soud i zde odkazuje na odůvodnění v bodě 24. tohoto rozhodnutí).
27. Žalobci ve vztahu ke stavbě krytého garážového stání namítají, že je samostatnou stavbou, která není účelově stavebně propojena se stavbou chaty. Žalobci dále uvedli, že propojení chaty a přístřešku je dáno pouze tím, že na svém pozemku neměli žádné jiné vhodné místo, kam mohli kryté garážové stání umístit. Žalobci dále namítají, že se mezi přístřeškem a chatou nachází mezera o šíři několika centimetrů, pročez zastávají žalobci názor, že nedochází k půdorysnému rozšíření stávající stavby, tedy chaty, ale nanejvýš k rozšíření plochy střechy, když střecha přístřešku navazuje na střechu chaty, aniž by však šlo o jeden celek, a není tak splněna definice půdorysného rozšíření, neboť za tento se považuje řez budovou ve výšce 1 metru nad podlahou, tedy půdorys střechu nezahrnuje. Argument žalobců o nedostatku jiného místa na jejich pozemku pro umístění stavby krytého garážového stání považuje krajský soud za zcela irelevantní; pokud pozemek ve vlastnictví žalobců neumožňoval umístění stavby v souladu se zákonem, neměla být stavba na tomto pozemku vůbec realizována. Co se týče mezery (dilatační spáry) mezi stavbou rekreační chaty a krytého garážového stání, krajský soud souhlasí se závěry učiněnými žalovaným, že se jedná o mezeru technického charakteru, která sama o sobě stavby neodděluje, a v podrobnostech na závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí odkazuje. Dle § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona ve znění účinném do 2. 6. 2008 (v případě, že by byla stavba realizována v roce 2007, jak tvrdí žalobci), změnou dokončené stavby je přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje, a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Z uvedeného je zřejmé, že se o přístavbu (a tedy změnu dokončené stavby) bude jednat za splnění dvou podmínek, a to půdorysného rozšíření původní stavby a provozního propojení původní stavby s přístavbou. K tomuto lze uvést též rozsudek NSS č. j. 5 As 13/2011-97 ze dne 17. 2. 2012, dle něž: „*Přístavba je změnou dokončené stavby, kterou se*

stavba půdorysně rozšiřuje, a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Významná je zde podmínka provozního propojení přístavby a původní stavby. Při jejím nesplnění by obvykle nešlo o přístavbu, ale (většinou) o samostatnou novou stavbu. Provozním (komunikačním) propojením se rozumí zejména otvor mezi původní stavbou a nově vzniklou částí; typicky dveře, okno.“ A dále: „V projednávané věci sporná vchodová stříška nikoli nepodstatné velikosti, je zcela zjevně nezakrytý objekt, který rozšiřuje zastavěnou plochu stavby o plochu vymezenou ortogonálním průmětem střešní konstrukce do vodorovné roviny. Tato plocha stavbu půdorysně rozšiřuje, nemůže se proto jednat o stavební úpravu ve smyslu ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona.“ Z citovaného rozhodnutí je tak mimo jiné zřejmé, že k půdorysnému rozšíření může dojít i v jiné úrovni stavby než 1 metr nad podlahou, tedy i v úrovni střešní konstrukce, jako je tomu v předmětném případě, přičemž konstrukční propojení staveb krytého garážového stání a rekreační chaty střechou, jak bylo zjištěno správními orgány, nemá krajský soud důvod zpochybňovat – krokevní soustava zastřešení krytého garážového stání je vetknuta do střešního přesahu předmětné chaty, a kryté garážové stání tak plynule navazuje na objekt chaty a vytváří s ní jeden funkční celek. Krajský soud má pak za splněnou i podmínku provozního propojení, neboť kryté garážové stání je propojeno s objektem rekreační chaty dveřmi. Dle rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006-3 „není pro posouzení provozní propojenosti staveb rozhodující účel jejich využití, nýbrž existence či neexistence jejich komunikačního propojení. Jsou-li stavby (jejich části) jakýmkoli způsobem průchozí (dveřmi, chodbou, přístupem z jedné části stavby na plochou střechu druhé apod.), je nutno vycházet z toho, že provozní (funkční) propojení mezi nimi existuje, bez ohledu na to, k jakému účelu stavby slouží.“ Tvrzení žalobců, že umístění stavby krytého garážového stání tak, že je provozně propojeno se stavbou rekreační chaty, nebylo úmyslné, není podstatné, neboť je třeba při hodnocení stavby vycházet z faktického stavu existence provozního propojení, a proto taková námitka není důvodná. Pokud by byla stavba krytého garážového stání realizována v roce 2000, pak by dle § 54 ve spojení s § 55 odst. 1 a dle § 139b odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2000 tato stavba vyžadovala stavební povolení, a dle § 32 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 139 písm. a) téhož zákona rovněž územní rozhodnutí. Pokud by tato stavba byla realizována v roce 2007, jak tvrdí nyní žalobci, pak dle stavebního zákona ve znění účinném do 2. 6. 2008 by dle § 76 odst. 1 ve spojení s § 79 odst. 3 a § 104 odst. 1 a 2 písm. d) bylo vyžadováno ohlášení takové stavby. Námitky žalobců jsou tak s ohledem na uvedené skutečnosti nedůvodné.

28. Ke stavbě zastřešené terasy žalobci uvedli, že ji realizovali v roce 1995, a namítli, že tehdejší právní úprava neobsahovala vůbec žádnou definici pojmu přístavba, neboť ta byla do zákona č. 50/1976 Sb. vložena v rámci ustanovení § 139b až s účinností od 1. 7. 1998, a tudíž nemohli mít ani teoretickou povědomost o tom, co se rozumí pojmem změna stavby, tedy kdy eventuálně už nejde o stavbu samostatnou a byli tak zcela odkázáni na sdělení Obecního úřadu Baška. Tuto námitku považuje krajský soud za nedůvodnou, neboť vymezení pojmu přístavby bylo v době realizace stavby obsaženo v § 1 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 85/1976 Sb., federálního ministerstva pro technický a investiční rozvoj o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, dle něž se změnami dokončených staveb rozumí i přístavby, jimiž se stavby půdorysně rozšiřují a které jsou vzájemně provozně propojeny s dosavadní stavbou.
29. Ke stavbě terasy žalobci namítají, že k nahrazení dvojokna dveřmi ve zdi chaty došlo až v letech 2007-2008. Stavba terasy tudíž byla od počátku budována jako zcela samostatná a po

víc jak 10 let žádné spojení mezi chatou a terasou ani neexistovalo. Stavba terasy nemá se stavbou chaty žádné stavební propojení a není pravdou, že se o stěnu chaty opírá. Žalobci jsou přesvědčeni, že stavba terasy je stavbou samostatnou, která v době své realizace nevyžadovala stavební povolení, ale nanejvýš ohlášení. K namítaným skutečnostem krajský soud uvádí, že dle kontrolní prohlídky ze dne 26. 7. 2018 MMFM zjistil, že terasa je ve výšce min. 1 m nad zemí, pohodlně je přístupná pouze z objektu chaty, a nemohla proto být užívána bez dveří, které ji propojují s objektem chaty, neboť k okolnímu terénu není realizováno žádné schodiště. Nelze mít tedy za to, že by žalobci realizovali stavbu zastřešené terasy, aniž by k ní zřídili přístup za účelem užívání, přičemž existenci jiného přístupu na terasu ani sami netvrdí. Ostatně, i kdyby v době realizace terasy byla stále místo dveří umístěna dvě okna, tak by se jednalo o provozní propojení, jak vyplývá z citovaného rozsudku NSS č. j. 5 As 13/2011 - 97 ze dne 17. 2. 2012. Stavba terasy je se stavbou rekreační chaty rovněž technicky propojena, když dle zjištění správních orgánů a fotodokumentace založené ve správních spisech rámová konstrukce zastřešené terasy je spojena s obvodovou stěnou předmětné chaty, a to především v části mezi základovou patkou a podlahou, a mezi podlahou a střešní konstrukcí, kdy nosný sloup rámu je realizován u obvodové stěny chaty, tak, že je o ni opřen. Mezi obvodovou stěnou chaty a sloupem terasy není dilatační spára, přičemž stavba rekreační chaty tvoří pro zastřešení terasy oporu. Krajský soud má za to, že i tato stavba představuje půdorysné rozšíření stavby rekreační chaty, a zároveň je zde i provozní propojení dveřmi, a jedná se tak o změnu dokončené stavby přístavbou. Dle § 55 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. ve znění do 25. 2. 1997 se stavební povolení vyžaduje, pokud tento zákon a prováděcí předpisy k němu nebo zvláštní předpisy nestanoví jinak, u staveb všeho druhu bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání; stavební povolení se vyžaduje též u změny staveb, zejména u přístavby, nástavby a stavebních úprav. Stavba kryté terasy, která je s ohledem na výše uvedené skutečnosti přístavbou, tedy v době své realizace vyžadovala stavební povolení.

30. Žalobci dále namítají, že žalovaný aplikoval na stavbu terasy normy v době výstavby ještě neexistující, což zakládá protiprávnost napadeného rozhodnutí v tomto bodě. Z uvedené námitky žalobců však nelze zjistit, kterou nesprávně užitou normu mají žalobci na mysli. Vzhledem k tomu, že není sporu, že terasa vznikla v roce 1995, stavební úřad správně užil k posouzení zákon č. 50/1976 Sb. ve znění účinném do 25. 2. 1997.
31. Stavební úpravy rekreační chaty spočívající ve výměně dvou oken za dveře byly dle žalobců provedeny v roce 2007 jako udržovací práce. Žalobci namítají, že pojem „vzhled stavby“ není právními předpisy nikterak definován, a vytýkají nedostačující argumentaci a úvahu žalovaného v tomto směru. Krajský soud k tomu uvádí, že i kdyby byly tyto stavební úpravy provedeny dle tvrzení žalobců v roce 2007, tak dle § 103 odst. 1 písm. h) stavebního zákona ve znění účinném do 2. 6. 2008 stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadovaly stavební úpravy, pokud se jimi nezasahovalo do nosných konstrukcí stavby, neměnil se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadovaly posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemohlo negativně ovlivnit požární bezpečnost. Dle krajského soudu již ze samotné podstaty zazdění dvou stavebních otvorů pro okna a vytvoření zcela nového stavebního otvoru o jiných rozměrech pro dveře, vyplývá zcela zřejmá a na první pohled viditelná změna vzhledu, o které nemůže být pochyb, že je změnou vzhledu stavby ve smyslu stavebního zákona. Tuto skutečnost lze podpořit i argumentací uvedenou v rozsudku NSS č. j. 1 As 35/2009 – 69 ze dne 24. 6. 2009

„Stavební úpravou je změna dokončené stavby, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby [§ 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona]. Jedná se přitom o změnu proti dosavadnímu právnímu stavu stavby dle posledního kolaudovaného stavu. Takovouto stavební úpravou jsou typicky různé vestavby (např. vestavba bytu do dosud prázdného půdního prostoru), přestavby, **změny vzhledu stavby (např. zřízení nového okna nebo zazdění stávajícího)**, dispoziční změny stavby (zřízení nebo naopak vybourání příčky v jednotlivých místnostech) apod. (Malý, S. Nový stavební zákon s komentářem, ASPI, Praha 2007, s. 12)“ (důraz přidán krajským soudem). S ohledem na uvedené proto považuje krajský soud argumentaci správních orgánů v tomto směru za zcela dostačující a námitku žalobců za nedůvodnou.

32. Žalobci dále namítají ve vztahu k aplikaci § 129 odst. 8 stavebního zákona, že napadené rozhodnutí postrádá jakoukoliv úvahu žalovaného o tom, zda lze okno považovat za část stavby ve smyslu § 129 odst. 8 stavebního zákona a tudíž, zda lze tohoto institutu vůbec využít. Žalobci se nedomnívají, že by běžné okno mohlo spadat pod pojem část stavby a že by tudíž mohlo být nařízeno obnovení předcházejícího stavu. Krajský soud zde uvádí, že dle § 129 odst. 8 stavebního zákona, pokud je třeba nařídit obnovení předcházejícího stavu stavby, u které byly bez stavebního povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu anebo v rozporu s ním provedeny stavební úpravy spočívající v odstranění některé části stavby, postupuje stavební úřad podle odstavců 2 a 3 přiměřeně. Dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona je změnou dokončené stavby stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Byť MMFM zvlášť neuvedl ve vztahu k aplikaci tohoto ustanovení svou úvahu, je třeba mít za to, že aplikace tohoto ustanovení vyplývá již z faktu, že je uložena obnova stavu rekreační chaty před výměnou dvou oken za dveře, a jak již bylo vymezeno výše, jedná se o stavební úpravu, přičemž je zřejmé, že bylo při ní zachováno vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. V tomto směru lze odkázat i na rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 119/2015 – 31, dle nějž: „Co se týče osazení dveří v místě, kde bylo v době vydání kolaudačního rozhodnutí (v souladu se stavebním povolením) okno (tj. výrok II. rozhodnutí stavebního úřadu), má Nejvyšší správní soud ve shodě se správními orgány za to, že se jedná o stavbu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 stavebního zákona. Jedná se totiž o změnu dokončené stavby [konkrétně stavební úpravu dle ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona],“...A dále: „Lze proto uzavřít, že v případě výměny okna za dveře se zjevně jedná o stavební úpravu provedenou bez stavebního povolení nebo sdělení stavebního úřadu k ohlášení, přičemž jde o stavební úpravu provedenou na již dokončené části stavby. Podmínky pro aplikaci ust. § 129 odst. 6 stavebního zákona tak byly naplněny“ (pozn. krajského soudu – nyní se jedná o ust. § 129 odst. 8 stavebního zákona v účinném znění). I tuto námitku žalobců tak považuje krajský soud za nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

33. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci v řízení úspěšní nebyli a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. prosince 2020

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu